

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **P. P.,**
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. KrÚ 4289/2023/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal dne 16. 3. 2023 u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích žalobu, kterou se domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 1. 2022, č. j. OSA/P-753/20-D/127. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ve výroku I. uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“); za to mu byl uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců, kdy zákaz činnosti byl uložen ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a správní trest pokuty ve výši 27 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Napadeným rozhodnutím byl výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně částečně změněn tak, že byla snížena výměra trestu zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 13 měsíců, do doby zákazu činnosti se v souladu s ustanovení § 118c odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích byla započtena doba zadržení řidičského průkazu a uložený trest pokuty byl snížen na částku 26 000 Kč. Ve zbytku byl výrok I. rozhodnutí potvrzen. Proti výroku II. rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022, č. j. OSA/P-753/20-D/127, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odvolání podáno nebylo.

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 9. 3. 2020 v době okolo 8:04 hodin až 8:09 hodin jako řidič silničního motorového vozidla tovární značky Renault, registrační značky X, v ulici Kapitána Jaroše v Pardubicích, u zastávky MHD K nemocnici, se při silniční kontrole prováděné v souvislosti s šetřením dopravní nehody, na které měl žalobce účast, odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu a následně se odmítl na výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Výše popsaným jednáním měl žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení motorového vozidla porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a dopustit se tak z nedbalosti přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Na místě silniční kontroly byl žalobci zadržen řidičský průkaz.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal jeho nezákonnost. Tuto nezákonnost spatřoval v tom, že nebylo prokázáno, že se skutek stal, a dále v bezdůvodném nevyslechnutí předvolaného svědka. Dle žalobce správní orgán prvního stupně pochybil, když žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že se „*odmítl podrobit dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu a následně se odmítl na výzvu hlídky Policie ČR podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu*“. Jako důvod žalobce uvedl, že přestupek, z něhož byl žalobce obviněn, tedy nepodrobení se na výzvu hlídky Policie ČR, zákon nezná a takový přestupek vůbec neexistuje, jelikož přestupkem je dle zákona o silničním provozu nepodrobení se na výzvu (konkrétního) policisty, nikoliv hlídky policie.
4. Dle žalobce správní orgán nikdy v průběhu řízení o přestupku nedoložil, že byl žalobce vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, jak tato výzva měla zaznít a která konkrétní osoba ji měla dát. Přestupkem přitom není samotné odmítnutí lékařského vyšetření, ale odmítnutí na výzvu, která musí být 1) prokazatelně dána, 2) zákonným způsobem a 3) k tomu oprávněnou osobou. při nesplnění byť jen jediné z uvedených podmínek nelze hovořit o tom, že byla dána jakákoli výzva, které by se řidič musel

podrobit. Neexistuje-li žádná (nebo zákonná) výzva, neexistuje ani přestupek. Správní orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že „jednání obviněného bezpochyby dokazují výpovědi policistů, kdy byl po požadovaných úkonech policistou řádně vyzván a tento se jim odmítl podrobit.“ To je jediné co, správní orgán k výpovědím policistů uvedl, nijak jejich obsah nepředestřel, nezrekapituloval ani nehodnotil. To již samo o sobě zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti. Není jasné, jak by mohlo být možné, že „jednání obviněného bezpochyby dokazují výpovědi policistů“, tedy obou dvou vzhledem k použitému množnému číslu, když svědek X uvedl, že on žádnou výzvu neslyšel a svědek Y uvedl, že si znění výzvy nepamatuje, není schopen ji zopakovat a neexistuje žádný důkaz o tom, zda, a kdy a jaké výzvy byly žalobci dány. Žalobce trvá na tom, že byl policistou Y pouze dotázán, zda chce jet na krev, na což odpověděl, že pokud nemusí, tak nechce. Dále již policistou nebyl nijak dotazován, natož k čemukoliv vyzván. Jednalo se o dotaz policisty, který výzvu nepředstavoval a v žalobci tak vyvolal dojem, že je zcela na jeho rozhodnutí, zda se chce či nechce podrobit odběru krve. Jak plyne z judikatury, v situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí, a to ještě výrazněji, kdy taková svědecká výpověď stojí proti výpovědi obviněného a představuje jediný přímý důkaz, z něhož má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, přičemž tato svědecká výpověď je posuzována jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána policistou, který na věci nemá žádný zájem.

5. Dále žalobce namítal, že první rozhodnutí ve věci odvolací orgán zrušil s tím, že „v dané věci je nutné provést výslech zasahujících policistů, kteří by objasnili podstatné skutečnosti týkající se dané věci. Dále je rovněž nutné vyslechnout druhou účastnici dopravní nehody paní Z“. Správní orgán ovšem svědkyni Z v rozporu s nařízením odvolacího orgánu, které je závazné, nevyslechl. Žalovaný k uvedenému postupu prvoinstančního správního orgánu uvedl, že svědkyně měla být vyslechnuta pouze k té části obvinění, v níž bylo řízení zastaveno, a proto její výpověď již následně nebyla potřeba. Dle žalobce tomu však tak není a jedná se zjevně až o ex post vymyšlenou konstrukci s cílem prvoinstanční rozhodnutí potvrdit.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na svém názoru, že skutkový stav v dané věci byl dostatečně zjištěn a prokázán důkazy a podklady v předmětném spisovém materiálu k dané věci. Žalovaný uvedl, že námitky žalobce jsou v podstatě obdobné jako námitky odvolací. S těmi se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal a odkázal na ně. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že nebyl prokázán skutek, ze kterého byl uznán vinným. Dle žalovaného spisový materiál obsahuje dostatečné množství důkazů a podkladů prokazujících spáchání předmětného přestupku žalobcem. Pokud jde o výpovědi zasahujících policistů, nelze dovodit zaujatost ani jednoho z nich. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by zasahující policisté měli na výsledku přestupkového řízení osobní zájem. Šlo o prostý výkon jejich služby. Z výpovědi policisty Y vyplývá, že se žalobce na výzvu odmítl podrobit dechové zkoušce

na vyloučení alkoholu, následně se po výzvě odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Výpověď policisty Y vyhodnotil žalovaný jako nezkreslenou, nezaujatou, věrohodnou, pro zjištění a posouzení skutkového stavu jako zásadní, korespondující s ostatními důkazy ve spise. Žalovaný dále uvádí, že pokud si zasahující policista nepamatuje přesný slovosled výzev s odstupem cca 19 měsíců, neznamená to, že výzvy nebyly dány. Důležité je, že si policista Y vybavil podstatné okolnosti posuzovaného skutkového děje. Žalovaný dále uvádí, že součástí spisového materiálu správního orgánu prvního stupně je rovněž poučení evid. č. KRPE-250-2/DNPA-2020-ŠIP ze dne 9. 3. 2020. Z tohoto poučení, které žalobce podepsal, vzal žalovaný za prokázané, že v souvislosti s podezřením z výše uvedeného přestupku byl žalobce hlídkou Policie ČR poučen o svých právech a povinnostech, tedy mj. o tom, že je na výzvu policisty povinen podrobit se vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, jakož i o možných následcích, pokud se vyšetření podrobit odmítne. Na uvedeném poučení se žalobce rovněž vyjádřil, kdy uvedl, že ze zdravotních důvodů odmítl dechovou i krevní zkoušku, a toto své vyjádření podepsal. K námitce žalobce, že se jedná o „tvrzení proti tvrzení“, pak žalovaný uvádí, že svědecká výpověď policisty Y je podpořena i dalšími důkazy a ze strany policisty Y jde o tvrzení nestranné, nezaujaté osoby. Důkazy a podklady ve spisovém materiálu tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec. Pokud jde o námitku nevyslechnutí svědkyně Z, tak i k této se žalovaný již vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Svědkyně měla být jako druhý účastník dopravní nehody vyslechnuta k průběhu a zjištění příčiny dopravní nehody. Řízení o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu vedené vůči žalobci však bylo výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zastaveno, do tohoto výroku se žalobce neodvolal. Z odůvodnění předchozího rozhodnutí explicitně nevyplývá, že svědkyně Z měla být vyslechnuta k přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
8. Z předloženého správního spisu krajský soud konstatuje následující průběh řízení v posuzované věci:
 - dne 3. 4. 2020 oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Územní odbor Pardubice, Dopravní inspektorát, spáchání přestupku, spočívajícího v jednání popsaném shora. Přílohou oznámení je fotografická dokumentace místa spáchání přestupku, plánek místa dopravní nehody, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, poučení podezřelého ze spáchání přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, protokol o nehodě v silničním provozu, úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z použití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy, dva úřední záznamy o podání vysvětlení Z (druhé účastnice dopravní nehody),

- ve spise je dále založena mezinárodní automobilová pojišťovací karta (vozidla Peugeot 206 řidičky Z, výpis z evidenční karty řidiče – žalobce, kde je 13 záznamů,
 - dále je ve spise založen ambulantní nález Z, vyrozumění o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody nebo uplatnit nárok na vydání bezdůvodného obohacení,
 - správní orgán rozhodl ve věci nejprve příkazem ze dne 30. 9. 2020, proti němuž podal žalobce včas odpor,
 - dne 31. 12. 2020 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k odstranění vad podání,
 - dne 19. 1. 2021 správní orgán první stupně vyrozuměl o pokračování správního řízení po podaném odporu, nařídil ústní jednání a předvolal obviněného k ústnímu jednání, ústní jednání se uskutečnilo bez přítomnosti žalobce, který oznámil, že se nedostaví,
 - dne 22. 2. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci; odvolání proti němu bylo vyhověno, rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání,
 - dne 30. 8. 2021 nařídil správní orgán ústní jednání, předvolal obviněného a poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, k ústnímu jednání předvolal svědky, zasahující policisty, jejichž výslech byl proveden při ústním jednání dne 13. 10. 2021,
 - dne 24. 11. 2021 se za přítomnosti zástupce žalobce konalo odročené ústní jednání, kam byla předvolána svědkyně Z, která se z jednání omluvila,
 - dne 26. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně nové rozhodnutí ve věci; odvolání bylo podáno pouze proti výroku I., který byl odvolacím orgánem částečně změněn.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 - 62).
10. Žaloba není důvodná.
11. Žalobce uplatnil tři okruhy žalobních námitek: namítal jednak, že přestupek, z něhož byl obviněn, zákon vůbec nezná, dále neprokázání toho, že se skutek stal, a konečně také bezdůvodné nevyslechnutí předvolané svědkyně Z.
12. Námitku žalobce, že přestupek, z něhož je žalobce obviněn, tedy nepodrobení se na výzvu hlídky Policie ČR, zákon nezná, neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2021, č. j. OSA/P-753/20-D/40, ve výroku II. v popisu skutku sice uvedl, že se žalobce „odmítl podrobit dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu a následně se odmítl na výzvu hlídky Policie ČR podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu“, avšak uvedené rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V popisu skutku v nově vydaném rozhodnutí správní orgán prvního stupně již použil dikci zákona a popsal, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu na výzvu policisty. Krajský soud k tomu dále uvádí, že ani použití termínu „hlídka Policie ČR“ namísto „policisty“ by nebylo vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.
13. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřoval v tom, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, z něhož byl žalobce uznán vinným; dle žalobce nebylo prokázáno, že by

byl zákonným způsobem vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, nebylo prokázáno, jak výzva měla znít a která konkrétní osoba ji měla dát. Správní orgán prvního stupně k prokázání uvedeného přestupku vyslechl zasahující policisty, svědka Y a svědka X. Z výpovědi svědka Y vyplynulo, že vyzval žalobce k lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu – krve, což žalobce odmítl. Svědek Y o tomto informoval svého kolegu svědka X, což svědek X ve své výpovědi potvrdil. Z uvedených výpovědí tedy vyplynulo, že výzvu dával policista Y. K obsahu výzvy se svědek Y vyjádřil zcela jednoznačně, že výzvy vždy začíná slovy jménem zákona, poté následuje samotná výzva, jejíž přesný slovosled v posuzovaném případě si svědek přesně nepamatoval. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud nic nenasvědčuje tomu, že policisté měli, resp. mají, v konkrétní věci zájem na jejím výsledku (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Žalobce zpochybňoval výpověď policisty Y, když namítal, že se jedná o „tvrzení proti tvrzení“. Žalobce během správního řízení ani v žalobě neuvedl jakoukoli konkrétní a relevantní skutečnost, ze které by se dala usuzovat zaujatost policistů ve vztahu k osobě žalobce a nesnesl žádný důkaz relevantního porušení policejního postupu a služebních povinností policistů. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu, který vyhodnotil výpovědi policistů jako dostatečné k prokázání spáchání skutku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tedy, že se žalobce na výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Je pravdou, že si svědek Jedlička nepamatoval přesný průběh výzvy dané žalobci. Tato okolnost je ovšem s ohledem na časový odstup svědkovy výpovědi od spáchání skutku pochopitelná. Z výpovědi svědka Y, vyplynulo, že jako policista zná a ovládá zákonný postup, jakým osobu podezřelou z přestupku vyzvat k lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu – krve, a běžně tento zákonný postup aplikuje. V řízení pak nevyvstala žádná pochybnost o tom, že stejně postupoval i v případě žalobce, byť si na konkrétní situaci, kdy žalobci dal výzvu, nevzpomněl. Nad rámec nutného odůvodnění pak krajský soud podotýká, že se jeví jako krajně nevěrohodné tvrzení, že žalobce vnímal výzvu policisty jen jako dotaz, vyvolávající dojem, že je zcela na jeho rozhodnutí, zda se chce či nechce podrobit odběru krve. Ze správního spisu se podává, že žalobce je osobou s bohatou deliktní minulostí na úseku dopravy, dokumentována je trestná a přestupková činnost spočívající v řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu, opakovaně mu byly v trestním řízení ukládány tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce má tak bohaté zkušenosti s protiprávním jednáním téže povahy, jako je přestupek v nyní posuzované věci. Stejně tak lze uvěřit jeho tvrzení, že si nebyl vědom významu policistovy výzvy, byť případně formulované jako dotaz, aby se podrobil odběru biologického materiálu.

14. Stejně tak není důvodná ani námitka bezdůvodného nevyslechnutí předvolané svědkyně paní Z. Nevyslechnutí druhé účastnice dopravní nehody bylo správnímu orgánu prvního stupně vytknuto odvolacím orgánem v jeho rozhodnutí ze dne 26. 7. 2021, č. j. 58477/2021/ODSH/8, což byl jeden z důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci zpět k novému projednání. Jelikož svědkyně ve věci vyslechnuta nebyla, správní orgán prvního stupně řízení pro skutek, dle kterého se měl žalobce dopustit přestupku spočívajícího v nedodržení dostatečné vzdálenosti za vozidlem, zastavil, jelikož

tento nebyl žalobci prokázán. Proti tomuto výroku žalobce odvolání nepodal. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění předchozího rozhodnutí odvolacího orgánu explicitně nevyplývá, že svědkyně Z měla být vyslechnuta k přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a v napadeném rozhodnutí odvolací orgán vyjasnil důvody výsledku svědkyně Z, pak nemůže obstát námitka žalobce, že se ze strany odvolacího orgánu jedná o zjevně až ex post vymyšlenou konstrukci s cílem prvoinstanční rozhodnutí potvrdit. Odvolací orgán se v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vypořádal s námitkou žalobce, že nebyla vyslechnuta svědkyně paní Z, když upřesnil, že svědkyně měla být jako druhý účastník dopravní nehody vyslechnuta k průběhu a zjištění příčiny dopravní nehody a jelikož se tak nestalo, v souladu s provedeným dokazováním orgánem prvního stupně zastavil řízení pro skutek, který měl být výpověď svědkyně Z prokázán.

V. Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 31. 5. 2023

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce